

Ученик Бродарске школе после туче насрнуо ножем на годину дана старијег ђака.

– Директори, дежурни наставници, разредне старешине, радници обезбеђења не смеју да претресу школарца. – Насиље је чешће у стручним школама, него у гимназијама

За само три дана двојица ученика средњих школа су, због повреда нанесених ножем, учионице заменили чекаоницама Ургентног центра. У ову установу јуче око 11.40 сати примљен је Н. К. (18), ђак трећег разреда Школе за бродарство, бродоградњу и хидроградњу кога је у тучи у близини ове образовне установе у Улици Милоша Поцерца, ножем званом лепеза, неколико пута убо, како се претпоставља, седамнаестогодишњи М. Ч., ученик другог разреда. Са две ране испод пазуха и једном у ноzi, посекотином по руци и глави, повређени младић, у пратњи друга, пешке је отишао у болницу и затражио помоћ. Примљен је на одељење реанимације и, како незванично сазнајемо, није био животно угрожен.

– Дечак је смештен на одељење полуинтензивне неге и у стабилном је стању. Има повреде плућног крила, које су лекари санирали, али ипак није оперисан. Урађен му је скенер главе, ултразвук абдомена, а дијагностика ће због сигурности бити поновљена – објаснио је Драго Јовановић, пи-ар Клиничког центра Србије.

Нападач је, како се могло чути, са још двојицом познаника после обрачуна отишао до зграде у Сарајевској улици. Полицији, којој се убрзо предао, рекао је да му је ту остао нож, али патрола после детаљног прегледа зграде оружје није нашла.

Сукоб је почео у оближњем локалу из кога су ученици излетели напоље и, према речима очевидаца, песницама наставили да се обрачунавају на тротоару.

– Ударали су се где су стигли и пали на хрпу песка. Један од њих извадио је предмет налик на оловку и почео да убада другог. Обојица су затим устали и мирно се разишли, али је повређеном момку крв лила из ноге – рекао је један од станара из оближње зграде.

Пре три дана у Машинској школи „Радоје Дакић” у Раковици такође је избоден средњошколац. Полиција је сутрадан привела малолетног В. Ј. због основане сумње да је повредио дечака.

У јеку унапређења безбедности ученика, ограђивања школа, постављања видео

надзора, ангажовања обезбеђења и школских полицајаца, насиље међу ђацима ипак не јењава. Поједини средњошколци, али и основци, изазивају вршњаке на „ферке“ да би понели или очували титулу најјачег. Имена насилника пре или касније нађу се у евиденцијама криминалистичке полиције и центра за социјални рад, али и на школској исписници.

Нови закон о основама система образовања и васпитања као најстрожу казну за непримерно владање прописује укор директора и укор наставничког већа. Уз то, за ученике средње школе и искључење без права да похађају наставу у тој школској години, и у образовној установи из које су избачени.

– Неоправдани изостанци, вређање по националној, верској, полној основи, туче, конзумирање и препродаја наркотика, алкохолизам, ношење оружја, све оно што спада у кривична дела, разлози су да ученици буду трајно удаљени са наставе – објаснила је Љиљана Ђокић, директор гимназије „Свети Сава“.

У тој школи, пре неколико година почетком септембра код двојице новопечених гимназијалаца пронађени су ножеви. Ти дечаци су убрзо искључени са наставе. Показујући механизам и сечиво „скакавца“, ученик графичке школе у Новом Београду прошле године је из нехата повредио друга из разреда. Да би се дефинитивно спречило уношење оружја и оруђа у школе, Љиљана Ђокић сматра да треба поставити скенере на улазима. Директори, дежурни наставници, разредне старешине, а поготово радници обезбеђења не смеју да претресу ученика.

– Специјално обучени школски полицајци могу да обаве, како кажу, делимичан преглед или такозвано препипавање, али чак ни они не могу захтевати од ђака да извади све из торбе, без присуства родитеља или старатеља. Једино маме и тате имају право да претресају клинце. Када би за то дали одобрење професорима или директору школе, онда бисмо и ми могли да проверимо ђачке џепове и ранчеве и предупредимо евентуалне трагедије – закључује она.

Насиље међу децом јесте у порасту, а узрок је повећана агресија у свим сферама друштва почев од породице, сматра др Мирјана Вуксановић, клинички психолог.

– Људи нису сигурни да ли ће задржати посао од чега им директно зависи егзистенција. Тензије и напетости које се стварају у породици, преносе се и на децу. Према класификацији која важи у целом свету, насиље међу децом се назива булинг, док се оно на радном месту зове мобинг. Једно насиље изазива друго, а млади нараштаји имају и лоше узор. Бити паметан и лепо васпитан више није рецепт за успех, па деца усвајају моделе о брзом и лаком успеху, који им се пласирају посредством телевизије и Интернета. Омладина се не угледа на родитеље, већ са стране траже неке друге људе. Када родитељи нису узор, онда и немају неки утицај па се у деци рађа насиље – каже Вуксановићева.

Она саветује да је кључ за решење проблема у превентивном раду, где би се обучили и родитељи и наставници, а неопходно је и доследно спровођење репресивних мера у којима нико ко погрешно неће заобићи казну.

Примери из праксе показују да је насиље чешће у стручним школама, него у гимназијама. Објашњење би могло да се нађе у томе што је гимназије теже уписати, па је на делу нека врста претходне селекције. Међу ученицима неких трогодишњих школа доста је оних који су уписали струку која им се не свиђа, а због слабијег успеха у основној школи нису били у стању да образовање наставе у жељеној. Физичко насиље није, међутим, једини облик агресије међу младима. Још горе је психичко које оставља трајне последице и

дубље ожилке, а њему су склоније девојчице него дечаци.

Б. Х.